

CONSTRUIR L'ESGLÉSIA AMB PEDRES DIFERENTS

per GÉRARD HUYGHE

Quan un home està apassionadament aferrat a una idea, li costa d'admetre que també el veí pugui estar aferrat a la seva. Una posició en la qual estàs compromès envaeix fàcilment tot el camp de la consciència i resulta un obstacle per comprendre una altra posició, una altra tria. Això ve de les limitacions de la nostra intel·ligència; això ve també del nostre pecat, del nostre egoisme original. Qualsevol opció en la vida del món i de l'Església és legítima sempre que és conforme amb l'Evangeli i que ha estat feta en consciència i al servei dels altres. Però quan l'opció porta a un exclusivisme sectari, ¿no és això la prova d'un engegament de l'esperit, com també d'una manca de profunditat espiritual?

M'adreço a cristians i no és solament a la intel·ligència que vull parlar-los, sinó també al cor i les profunditats de llurs ànimes que el Crist crida a l'amor universal. Accepteu de tenir germans diferents de com sou i no els tracteu mai com adversaris! Construïu l'Església del Senyor amb pedres diferents, i estigueu contens que siguin diferents, perquè l'Església que així formem és molt més *catòlica*. Traieu la intolerància a fora de l'Església i, per això, no l'alimenteu en cap racó del vostre cor. Allò que us uneix als vostres germans és molt més veritable i més fort que allò que us en separa.

Però cal que encara anem més lluny en l'examen de la nostra consciència. La qüestió del cas és la mena d'esguard amb què mirem els altres. Quan el Senyor mirava algú, l'estimava, el cridava pel seu nom, i aquest amor personal feia viure i feia créixer aquell damunt el qual es posava. Recordeu-vos del pas del Crist per casa de Zaqueu. Hi trobem el principi de tota educació reeixida: la creixença d'un ésser gràcies a l'amor de l'educador. I, doncs, és un esguard així el que se'ns demana que tinguem per a cadascú d'aquells amb els quals vivim. Sempre estem temptats de resoldre casos, problemes, quan sobretot ens hem de trobar amb persones. Si n'hi ha de diàlegs estèrils perquè no són més que monòlegs juxtaposats! Quantes persones parlen sense escoltar perquè només es preocupen de manifestar la seva idea sense parar l'atenció del cor a la idea de l'altra!

Sí, l'amor atent que tenim envers el nostre germà no li és només una cosa benèfica. És *creador* de la seva persona, contribueix a expansionar-lo, i hem de viure a aquesta profunditat si volem que l'Església sigui una llar de família: amb escalf per als cristians i amb atractiu per als altres. Ah, si poguéssim comprendre, algun dia, que la pregària insistent adreçada pel Crist als seus apòstols i al Pare va directa al nostre cor: «Estimeu-vos els uns als altres, tal com jo us he estimat». «Pare, que tots siguin u, perquè el món cregui que vós m'heu enviat». El Concili ens invita a construir així l'Església. Cal que fem callar les nostres discòrdies, que acceptem les diferències de punts de vista, que busquem allò que uneix i enterrem en el silenci allò que separa, que estiguem més disposats a reconèixer la nostra pròpia feblesa que la dels altres, que fem de l'obertura de cor, de la indulgència i de la humilitat, les servidores de l'amor.